

DE ROOS EN DE TUINMAN

In de tijd dat de bloemen nog spreken konden, leefde er ergens in de wildernis een rozenstruik. Toen de winter voorbij trok en de bazuinen van de lente haar wekten in een zomerse nacht, ontplooidde zij haar blaadjes, liet de knoppen zwellen en werd tot een geurige roos van schoonheid.

De vlinders en de bijen kwamen, puurden haar honing en zeiden: "Het is goed te zijn". Doch verwilderd was het land, het gras kwam nabij en de wortels van de bomen haalden het voedsel weg dat de roos nodig had om schoon en groot te worden.

Toen richtte de roos zich tot het Onbekende en zei: "Als er een plan is in de Schepping, dan moet mijn bestaan een reden hebben en dus ook mijn schoonheid. Indien men mij deze schoonheid ontnemt, en ook het voedsel, ja, zelfs het leven, dan bestaat er geen plan in de Schepping."

Een engel, die juist voorbij zweefde, hoorde de klacht van de bloem en op haar gezag nam de tuinman van de koning een spade.

Voorzichtig, om niets te beschadigen, groef hij de struik uit. Zij werd naar de hof tuin gebracht, daar geplant en zij bloeide trotser dan ooit tevoren.

Doch toen het najaar was, kwam de tuinman en hij sneed veel weg van wat, naar haar eigen idee, deel was van haar wezen en schoonheid. En toen het zomer werd, kwam de tuinman weer, bracht haar voeding bij haar stam, maar ontnam haar tevens nog meer van haar takken.

Het was, alsof de bazuinen van de lente flauwer klonken. Later ontplooidde zij haar bladeren en haast mistroostig richtte zij haar vuurrode bloemen ten hemel.

De engel kwam voorbij en vroeg haar: "Wat treurt ge? Ge hebt nu toch alle voedsel dat ge begeren kunt? Uw schoonheid wordt bewonderd door de groten van het land! Zeg mij, roos, wat deert U?"

Daarop antwoordde de roos: "De tuinman is gekomen en zie nu de vorm, die ik thans heb! Mijn eigen vorm is teloor gegaan. Niets meer bezit ik, en ik bloei en weet niet waarom!"

Toen glimlachte de engel en zeide: "Deze nacht, als ge slaapt, zal ik u laten zien, wat de werkelijkheid is." En in de nacht zag de roos zichzelf alleen temidden van een wildernis.

Toen zei de engel tegen haar: "Zie, indien ge hier gestorven waart, zo zou de kracht des levens in anderen ontwaakt zijn. Uw schoonheid zou overgegaan zijn in de schoonheid van anderen. Maar de schoonheid die geschapen is, die blijft bestaan."

Toen toonde zij de roos haar eigen gestalte, zoals zij was, toen zij pas in de koninklijke tuin was geplant.

"Zie, indien ge zo zou blijven staan, zou ge niet harmonisch kunnen zijn met de omgeving. Er zat dood hout tussen het levende en er waren bloemen, die te laag waren om werkelijk in schoonheid te bloeien." De engel toonde de roos de gesnoeide vorm, hoe zij kaal en geknot, beledigd onder de schaar van de tuinman voor het eerst haar bladeren naar buiten dreef.

"Zie, zo past ge in het geheel. Want de wet de schoonheid is, dat niets schoon is in zichzelf, doch alle dingen zijn schoon, als ze gezamenlijk een deel der Schepping vormen."

En de roos bloosde....

Toen zij in de morgen dauwbepareld ontwaakte, waren haar bloemen fier omhoog gericht, feller haast van kleur en het leek, alsof zij de zon tegemoet jubelde. Zij had begrepen, dat verliezen niet altijd wil zeggen armer worden, dat een zijn met de plaats waarop je gesteld bent, en de taak vervullen, die je gegeven is, belangrijker is dan jezelf zijn.

De mens is vaak als de roos. Hij beklagt zich over de sombere taak, die het leven hem oplegt. Hij klaagt zelfs als zijn wensen vervuld worden, omdat hij tegelijk het nieuwe en het oude wil zijn.